

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Brně rozhodl v hlavním líčení dne 9.10.2006 samosoudcem Mgr. Michalem Kabelíkem **t a k t o :**

Obžalovaný

I N,
nar. 1945 v Místku,
jednatel spol. ,
bytem trvale Brno, ,

je v i n e n, ž e

jako jednatel společnosti , se sídlem Brno, ,

1. od 1.9.2000 do 28.2.2006 užíval televizní vysílání programu Spektrum jeho přenosem dle § 22 autorského zákona v kabelových sítích společnosti v Brně – Starém Lískovci, aniž k tomu měl souhlas nositele práva k tomuto vysílání – společnosti Česká programová společnost, spol. s r.o.,

2. nejméně od 1.4.2004 do 28.2.2006 přenášel v kabelovém rozvodu společnosti v lokalitě Brno - Starý Lískovec televizní programy EUROSPORT a MTV, aniž k tomu měl souhlas vysílatelů předmětných programů či výhradního zprostředkovatele poskytování souhlasu s přenosem vysílání těchto televizních programů v kabelových sítích na území ČR - společnosti Zone Vision Czech, s.r.o.,

3. nejméně od 1.4.2004 do 28.2.2006 přenášel v kabelovém rozvodu společnosti v obci Ochoz u Brna televizní program EUROSPORT, aniž k tomu měl souhlas

vysílatelů předmětných programů či výhradního zprostředkovatele poskytování souhlasu s přenosem vysílání těchto televizních programů v kabelových sítích na území ČR - společnosti Zone Vision Czech, s.r.o.,

4. nejméně od 1.4.2004 do 28.2.2006 přenášel v kabelovém rozvodu společnosti v obci Ostrovačice a Říčany u Brna televizní program EUROSPORT, aniž k tomu měl souhlas vysílatelů předmětných programů či výhradního zprostředkovatele poskytování souhlasu s přenosem vysílání těchto televizních programů v kabelových sítích na území ČR - společnosti Zone Vision Czech, s.r.o.,

5. nejméně od 1.4.2004 do 28.2.2006 přenášel v kabelovém rozvodu společnosti v obci Tetčice televizní program EUROSPORT, aniž k tomu měl souhlas vysílatelů předmětných programů či výhradního zprostředkovatele poskytování souhlasu s přenosem vysílání těchto televizních programů v kabelových sítích na území ČR - společnosti Zone Vision Czech, s.r.o.,

t e d y

neoprávněně zasáhl do zákonem chráněných práv k televiznímu vysílání.

T í m s p á c h a l

trestný čin porušování autorského práva, práv souvisejících s právem autorským a práv k databázi podle § 152 odstavec 1 trestního zákona.

Podle § 53 odstavec 1, 2, písmeno a), odstavec 3 trestního zákona **se obžalovanému ukládá peněžité trest** ve výměře

20.000,-Kč (dvacet tisíc korun).

Podle § 54 odstavec 3 trestního zákona se stanoví pro případ, že by ve stanovené lhůtě nebyl peněžité trest vykonán, **náhradní trest odnětí svobody** v trvání

4 (čtyř) m ě s í c ů.

Podle § 229 odstavec 1 trestního řádu se poškození:

- Zone Vision Czech, s.r.o., se sídlem Praha 1, Washingtonova 5,
- Česká programová společnost, s.r.o., se sídlem Praha 4, Pod Višňovkou 1662/23,

se svým nárokem na náhradu škody odkazují na řízení ve věcech občanskoprávních.

O d ů v o d n ě n í :

Dokazováním provedeným v hlavním líčení byl prokázán skutkový stav rozvedený ve výroku rozsudku. Postavení obžalovaného ve společnosti , vyplývá z výpisu obchodního rejstříku, rovněž výpovědi svědka , společníka firmy a z listinných důkazů, kdy za společnost vždy jednal pouze obžalovaný. Rozvádění televizních programů Spektrum, Eurosport a MTV pak vyplývá z výpovědí zejména starostů

příslušných obcí, dále pak z jimi uzavřených smluv, šetření České protipirátské unie, jakož i dalších listinných důkazů, například žádosti obžalovaného směřujícího k rozšíření televizního vysílání Radě pro rozhlasové a televizní vysílání. Rovněž pak zástupci České programové společnosti, s.r.o. a Zone Vision Czech, s.r.o. doložili svá oprávnění zastupovat společnosti Spektrum, eventuálně Eurosport a MTV a udělovat souhlasy k přenášení vysílání uvedených televizních stanic.

Obžalovaný k trestné činnosti odmítl v přípravném řízení i u hlavního líčení vypovídat, pouze se vyjádřil k obžalobě a k několika provedeným důkazům. Tak potvrdil, že má smlouvu se Zone Vision na program Discovery od roku 2002 a nedostal od této firmy žádné upozornění, že by měl mít takovou smlouvu i k dalším programům před podáním trestního oznámení, bulletin dostal až v dubnu 2005. Dále uvedl, že ve Starém Lískovci na ulici Kosmonautů je společná anténa, ze které rozvádějí signál, program Spektrum je ve Starém Lískovci stále vysílán.

V bodu 1, 2 svědek uvedl, že bydlel na ulici Kosmonautů, kde je zavedena dnes již kabelová televize, společnost zde rozvádí televizní vysílání prostřednictvím společné televizní antény, mimo jiné programů Spektrum, Eurosport a MTV. Společnost rozváděla televizní vysílání i do dalších domů.

Výpověď svědka vyplývá i z kontrol České protipirátské unie (dále jen ČPU) dne 18. a 19.5.2005, rovněž ze šetření policie (č.l. 21 a 22, 74-75).

K bodu 3 potvrdil svědek **Vlastimil Čoupek**, starosta obce Ochoz u Brna, že kabelové rozvody v obci zařizovala společnost , vysílání provozovala nejdříve jiná firma, pro jejich neúměrné finanční nároky pak oslovili v roce 2002 firmu , která dodnes zajišťuje kabelovou televizi v obci, mimo jiné i s kanálem Eurosport. Výpověď svědka vyplývá i z ankety pro občany v Ochozu u Brna (č.l. 23-24), dále pak ze smlouvy uzavřené mezi obžalovaným a starostou obce, v jejímž dodatku jsou specifikovány televizní kanály, mimo jiné Eurosport, dále pak je zde uveden jmenný seznam účastníků TKR v Ochozu (č.l. 35-48).

K bodu 4 potvrdil svědek **Tomáš Hájek**, starosta obce Ostrovačice, že s firmou uzavírali smlouvu v roce 2004, v obci je asi 168 přípojek, v nabídce 17 programů včetně Eurosportu. Výpověď svědka je v souladu s nabídkou televizního kabelového rozvodu v Ostrovačicích ze dne 15.3.2004 a seznamem programů (č.l. 25-26), dále pak smlouvou mezi obcemi Říčany a Ostrovačice a firmou na výstavbě televizních rozvodů z 18.12.1998, smlouvou o pronájmu a provozování veřejné telekomunikační sítě ze 17.12.2001 a samostatnou smlouvou uzavřenou s obcí Ostrovačice ze dne 24.5.2004, rovněž se jmenným seznamem připojených účastníků (č.l. 51-69).

K bodu 5 potvrdil starosta obce Tetčice svědek **Josef Vodička**, že v obci mají kabelovou televizi od roku 1993 od firmy , ze 17 programů je nabízen i Eurosport, stejně jako předchozí svědkové uvedl, že počet kanálů se odvíjí od zájmu občanů projevených v písemné anketě. Výpověď svědka je rovněž v souladu se smlouvou mezi firmou a obcí Tetčice z 19.12.2001 a sdělením, že v obci je 285 účastníků napojeno na televizní kabelový rozvod, dále pak sdělením firmy pro obec Tetčice (č.l. 28, 49-50).

Svědka uvedl, že ve firmě působí jako technik, řídí a provádí montáž, zákazníkům nabízejí montáž společné televizní antény a kabelového rozvodu. K tomu využívají signál z pozemních, eventuálně satelitních vysílačů. Potvrdil, že zajistil i

kabelový rozvod pro Tetčice, Ostrovačice, Ochoz, Říčany u Brna a Starý Lískovec v Brně, veškerá jednání vede obžalovaný, sám jedná na základě jeho pokynů. Podle něj je příjem Eurosportu volný, ke kanálu Spektrum je třeba uzavřít smlouva asi s firmou UPC. Byl ujištěn právě obžalovaným, že s UPC existuje smlouva a ostatní kanály jsou volně šířitelné.

Samotné trestní stíhání započalo po trestním oznámení ČPU dne 8.9.2005, po zjištění Unie, že ode dnů uvedených v původní obžalobě, jsou přenášeny televizní programy Spektrum, Eurosport a MTV do různých obcí a městské části v Brně, přestože společnost nemá uzavřenou smlouvu, na základě které by jí byl udělen souhlas oprávněných osob, v daném případě České programové společnosti, s.r.o. a Zone Vision Czech, s.r.o. O tom se dozvěděli jak vlastním šetřením na místě, eventuálně z internetových stránek. ČPU pak předložila i pověření k zastupování České programové společnosti, za kterou se připojila s nárokem na náhradu škody, kterou vyčíslila na 300.412,-Kč. Rovněž doložila své stanovy a registrace ke svému pověření, ČPU dále poskytla i část listinných důkazů o tom, že firma obžalovaného není oprávněna od 1.9.2000 již šířit v síti TKR programy Spektrum, (dříve Max 1, Supermax), stejně jako program Eurosport a MTV.

K šíření posledních dvou kanálů se vyjádřila ve své svědecké výpovědi podrobně svědkyně **Alena Blahovcová**, jednatelka firmy Zone Vision Czech, s.r.o. tak, že zastupuje českou pobočku anglické společnosti, která má uzavřenu smlouvu o zastupování s několika televizními společnostmi. Firma je jedním z provozovatelů kabelové televize, rozvádějící vysílání na území jižní Moravy, je rovněž jejím klientem s programy Discovery, Channel a Hallmark, na kterou mají uzavřenou smlouvu od 1.6.2003, respektive 1.12.2005. Dále vysvětlila způsob ochrany autorských práv s tím, že bez příslušného povolení, buď přímo vysílatele eventuálně společnosti, která jeho práva zastupuje, se nesmějí vysílat žádné programy, některé určené pro německý trh se jinde ani vysílat nesmějí. Programy přenášené přes satelit jsou buď kódované s možností příjmu pomocí dekódovací karty nebo čipu, případně nekódované přijímané přes přijímač, který se nasadí na stanici. Sami zastupují z 15 stanic mimo jiné Eurosport a MTV, stanice pak žijí z předplatitelských poplatků, zejména od provozovatelů kabelového vysílání, potažmo domácností, jež si je předplatí. Společnost Zone Vision uzavírá smlouvy pouze s vysílateli převzatého vysílání, tj. s někým, kdo má registraci pro rozhlasové a televizní vysílání k provozování převzatého vysílání. Ochrana je obdobná jako u CD nosičů, je možno přijímat jakékoliv vysílání, ovšem nesmí se bez příslušného povolení rozvádět dále, tzv. pirátské vysílání pak zjišťuje protipirátská unie ve většině dotčených států. Rovněž sledují internet. Předpokládá, že každý provozovatel kabelového vysílání je vědom si svým povinností, k tomu jim také zasílají několikastránkový měsíční informační Bulletin. Zastoupení společnosti v ČR je exkluzivní, pokud došlo k předchozím sporům ohledně tzv. pirátské vysílání, řízení, byla zastavena ještě v raném stádiu. Starají se o to, aby každý provozovatel televizního vysílání v ČR, který má zájem vysílat například Eurosport, měl na to řádnou smlouvu, nerozlišují, zda-li program je kódovaný či nikoliv, bylo by přirozeně možné, kdyby vysílatel dal každé domácnosti soukromý satelit, nicméně cenou dekodéru by se výrazně zvýšila nákladnost oproti kabelové televizi. Dekódovací kartu poskytují zdarma provozovateli kabelové sítě, individuálně se tato neprodává.

Společnost Zone Vision Czech, s.r.o. pak zaslala vyčíslení škody, která jí měla jednáním obžalovaného vzniknout, kterou odvodila od minimálního množství domácností násobených cenou za jeden program v USD (0,13-0,15). Dále poskytla i již zmíněné informační Bulletin a oprávnění k zastupování společnosti Eurosport a MTV.

Svědék **Martin Cepek**, ředitel společnosti HBO a České programové společnosti, potvrdil, že společnost HBO ČR šíří na území ČR programy HBO, HBO 2 a Cinemax, Česká programová společnost pak distribuuje český kanál Spektrum na území České a Slovenské republiky. Připravují programovou skladbu a nakupují programy, dříve známé pod názvem Max a Max 1. Se společností HBO, která je samostatnou společností, mají společné pouze vlastníky. Rozvodce kabelové televize musí splňovat podmínky českých zákonů, poté s ním mohou uzavřít smlouvu o šíření televizního programu. Se společností měli smlouvu v období roku 1999-2000, po roce byla vypovězena, neboť dostali informaci, že tehdejší program Max 1 nebyl šířen dle smluvních podmínek, neboť nebyl zařazen do balíku více kanálů. Proto vypověděli smlouvu a ukončili vysílání, od této doby se společností nemají uzavřenou smlouvu. O šíření kanálu Spektrum dostali informaci od společnosti UPC, poté požádali o spolupráci ČPU. Celá spolupráce s firmou byla ukončena rozhodčím soudem a vypořádána tak, že odkoupili zpět přijímače určené pro šíření jejich programů v síti společnosti. Samotná společnost UPC je pouze jedním z obchodních partnerů, ale nemá žádné oprávnění k povolení kabelového vysílání, kanály vysílají kódovaně, dekodér nelze individuálně koupit. Společnosti UPC direct je oprávněna zařadit pořad Spektrum do své nabídky programu, ale nikoliv jej následně šířit třetím osobám.

Výpověď svědka Cepka potvrdil i svědek **Antonín Hedrlín**, který pracoval dříve jako firemní právník ve společnosti HBO ČR v rámci spolupráce mezi Českou programovou společností (ČPS) a HBO. ČPS je provozovatelem vysílání programu Spektrum, vysílání přes satelity a nabízený provozovatelům převzatého vysílání, kteří jej šíří koncovým zákazníkům. ČPS má licenci k vysílání, jedná se o český program vysílání i na Slovensko. Konečný zákazník může program získat od provozovatele převzatého vysílání, kterými jsou v drtivé většině kabeloví operátoři. Rovněž potvrdil uzavřenou smlouvu mezi a ČPS, která byla pro porušování ze strany společnosti zrušena, následovalo jednání ohledně vrácení při odkupu přijímačů. Pokud někdo vysílá program Spektrum bez smlouvy, tedy bez dekodéru, zřejmě tak činí přes digitální přijímač, ze kterého dělá rozvod dalším zákazníkům. UPC nemá právo žádnému dalšímu kabelovému operátorovi udělit žádnou licenci, neboť dělá to stejné, co společnost, tedy šíří programy koncovým uživatelům, UPC není zástupcem ČPS, ale jejím klientem.

Jelikož se jedná o velmi odbornou, složitou a specifickou problematiku, kdy soudu není znám jiný trestní spor podobnou tematikou se zabývající, požádal nejprve o odborné vyjádření **JUDr. Vladimíra Kroupu**, kterého následně přibral i jako znalce a vyslechl u hlavního líčení, neboť pro danou problematiku neexistuje žádná jiná osoba zapsaná v seznamu znalců.

JUDr. Kroupa uvedl, že je advokátem, který se od roku 1982 zabývá autorským právem, působil v mezinárodní organizaci rozhlasu a televize, poté se zabýval i mezinárodním právem autorským, působil jako konzultant v legislativních otázkách, účastnil se přípravy prvního vysílacího zákona, dále autorského zákona, zpracovával posudky pro Evropskou unii ohledně mediálního práva, dále dělal posudky pro Radu pro televizní a rozhlasové vysílání, je členem dozorčí rady České filmové komory, externím pedagogem na filmové fakultě, publikuje v zahraničí. Nikdy nezastupoval společnosti vyrábějící televizní vysílání, pouze žalovanou stranu (Karneval), tedy provozovatele kabelové televize.

Znalec se vyjádřil rovněž k podmínkám provozování živnostenské činnosti obžalovaným, neboť ten byl žalován i pro trestný čin neoprávněného podnikání podle § 118 odst. 1 trestního zákona, kterého se měl dopustit tím, že jednání v bodech 1-5 provozoval bez

patřičného živnostenského oprávnění. K tomu se sice vyjádřil i Krajský živnostenský úřad KÚ JmK, který dovedl, že obžalovaný má v živnostenském rejstříku oprávnění s předměty podnikání, které nezahrnují Poskytování telekomunikačních služeb, které podle názoru úřadu obsahově odpovídají jeho činnosti. Tato živnost byla do 30.4.2004 živností koncesovanou, do 30.4.2005 živností ohlašovací vázanou a poté již živností není. Soud však právě i v této problematice vycházel z velmi fundovaného právního rozboru znalce JUDr. Kroupy, neboť KÚ JmK přiřadil činnosti obžalovaného název živnosti (poskytování telekomunikačních služeb), který pouze dovedl. Podle odborného vyjádření i znaleckého posudku JUDr. Kroupy je provozovatel převzatého vysílání taková právnická nebo fyzická osoba, která jedná na základě oprávnění k takovému provozování a společnost je držitelem této registrace a zapsaná u Rady pro rozhlasové a televizní vysílání. Oprávnění ke zřizování a provozování telekomunikačních sítí určených výhradně k jednosměrnému šíření televizních nebo rozhlasových signálů po vedení není živností, jedná se o oprávnění podle zvláštních předpisů a do účinnosti zákona o elektronických komunikacích č. 127/2005 Sb., toto oprávnění vzniklo na základě přihlášky provozovatele telekomunikační sítě k registraci. Podmínky upravovala generální licence vydaná Českým telekomunikačním úřadem. Společnosti takové osvědčení bylo vydáno dne 11.7.2001. Podle § 136 odst. 7 zákona o elektronických komunikacích a osvědčení o registraci jsou platná od jednoho měsíce ode dne, kdy nabude účinnosti opatření obecné povahy o všeobecném oprávnění, které upravuje příslušnou telekomunikační činnost. Takovýmto oprávněním, kterým byla zrušena výše uvedená generální licence, je Všeobecné oprávnění č. VO-S/2/07.2005, které nabylo účinnosti dne 1.8.2005, proto osvědčení o registraci uvedené společnosti platilo do konce 1.9.2005. Poté byli provozovatelé povinni splnit oznamovací povinnost, ovšem ze spisu nevyplývá, zda společnost tuto splnila. **Tedy společnost měla a dosud má oprávnění k provozování převzatého rozhlasového a televizního vysílání šířeného prostřednictvím kabelových systémů na základě registrace Radou pro rozhlasové a televizní vysílání, do 1.9.2005 byla oprávněna ke zřizování a provozování veřejných telekomunikačních sítí určených k jednosměrnému řízení televizních signálů,** tyto činnosti, ke kterým získala společnost oprávnění podle uvedených zvláštních předpisů, však nebyly zapsány v obchodním rejstříku. Podle názoru znalce spousta provozovatelů ani netuší daný stav, čeká až vyjde vyhláška, provozování převzatého vysílání nelze označit za podnikání bez oprávnění, neboť tato jsou platná, minimálně do 1.9.2005.

Soudu naprosto postačilo toto odborné a znalecké vyjádření JUDr. Kroupy k tomu, aby neposuzoval jednání obžalovaného podle § 118 odst. 1 trestního zákona, neboť v podstatě pro celou dobu své činnosti si společnost obstarala příslušná povolení i registraci, rovněž uzavřela i příslušné smlouvy s ochrannými svazy (OSA, DILIA, Intergram), maximálně po 1.9.2005 mohla nesplnit svou oznamovací povinnost tak, jak činí i řada dalších společností a minimálně o subjektivním přesvědčení obžalovaného k právu provozovat kabelové vysílání a šířit TV programy svědčí i to, že po celou dobu své činnosti v řadě obcí i na území města Brna nejsou známy žádné kroky ze strany živnostenských úřadů, které by jeho oprávnění zpochybnilo. Proto soud neposuzoval jednání obžalovaného i podle § 118 trestního zákona, ale nepřichází v úvahu zproštění obžaloby pro tento trestný čin, neboť se jej měl dopustit v jednočinném souběhu s další trestnou činností, ze které je však kromě předchozích důkazů výrazně usvědčován i další částí posudku a vyjádření JUDr. Kroupy.

Ten podrobně popsal právní úpravu k ochraně jak výkonných umělců a výrobců zvukových záznamů na základě smlouvy WIPO, Bernské úmluvy, Římské úmluvy a směrnic EU (EHS). Vzhledem k tomu, že na rozdíl od autorů výkonných umělců a výrobců zvukových a zvukově obrazových záznamů, není právo vysílat povinně kolektivně spravovaným právem,

je svolení vysílací organizace ke kabelovému přenosu nezbytné získat individuálně od každého vysílatele, jehož program má být šířen v kabelovém rozvodu. Dříve ochrana autorských děl a ostatních práv příbuzných byla ovlivněna směrnicí rady EHS 93/83, která stanovila pro členské země EU povinnost, aby právo nositelů a majitelů práva autorského nebo práv příbuzných na udělení nebo odmítnutí svolení kabelovému provozovateli ke kabelovému přenosu, mohlo být vykonáváno jen prostřednictvím organizace pro kolektivní správu, s výjimkou práv vykonávaných vysílatelem k jeho vlastnímu vysílání. Ustanovení této směrnice bylo implementováno do českého autorského zákona v souladu se závazkem ČR k implementaci komunitárního práva na základě Asociační dohody. Tato však byla do doby vydání novely autorského zákona, tj. ke dni 22.5.2006, neúplná. Pokud Česká republika řádně netransformovala článek 10 uvedené směrnice EHS do svého zákonodárství, zahraniční vysílatelé z členských zemí EU se mohou po přistoupení ČR do EU (1.4.2004) dovolat této směrnice a členský stát se nemůže bránit, že nesplnil závazky vyplývající ze směrnice. Institut povinné kolektivní správy je pak uveden v § 96 autorského zákona. Pokud vysílací práva dané organizace nejsou povinně kolektivně spravována, musí každý provozovatel kabelové televize získat souhlas vysílatele s kabelovým přenosem. Společnost byla proto povinna u zahraničních programů Eurosport a MTV, které jsou šířeny vysílateli usazených v členských zemích EU, z titulu držitelů práv vysílatele podle § 84 autorského zákona povinna získat jejich svolení ze zařazením programu a jeho šíření v kabelových rozvodech provozovaných touto společností, a to bez ohledu na to, že se jednalo o nekódované programy. Tato povinnost však do doby přistoupení ČR k EU, tj. **k datu 1.4.2004, nebyla právně vynutitelná**. Program Spektrum je provozovaný českou právnickou osobou, tudíž povinnost získat souhlas vysílatele programu existovala bez ohledu na výše uvedené mezinárodní aspekty ochrany podle autorského zákona.

Ve svém znaleckém posudku se znalec vyjádřil dále k tomu, že při současném šíření programu v kabelovém rozvodu, není možné, aby vysílatel dohledal tisíce majitelů práv ve světě a uzavřel s nimi smlouvy. Proto došlo i na mezinárodní úrovni k takové úpravě, že tato práva jsou povinně kolektivně spravována, to znamená, že provozovatel má pak smlouvy s jednotlivými ochrannými organizacemi. Problém vznikal dříve z mezinárodního hlediska tím, že mezinárodní smlouvou upravující ochranu práv k televiznímu vysílání byla pouze Římská úmluva, nicméně zde nebyla zmíněna kabelová televize (v té době neznámá). Přesto ani do doby vstupu ČR do EU nebylo možné šířit bez souhlasu vysílání zahraničních televizních stanic, nicméně tato povinnost nebyla právně vynutitelná (*viz shora*). Souhlas vysílání pak musí být udělen i tehdy, pokud dojde k tzv. přeshraničnímu přesahu vysílání. Znalec se dále vyjádřil i k tomu, že obchodní strategie jednotlivých vysílatelů jsou různé, občasně jim postačí šíření vysílání k co nejvyššímu počtu uživatelů z důvodu rozšíření zásahů reklamy od inzerentů, která v podstatě provoz vysílatele hradí. Německá verze Eurosportu má zase získaná práva pouze pro Německo (a některých německy mluvících zemích) a tato odnož Eurosportu v ČR obchodně nepůsobí. Programy RTL jsou šířeny národně, aniž by vysílateli tolik vadilo, že jsou přenášena do zahraničí, nicméně i jim se v některých dalších zemích podařilo uzavřít smlouvy. Rovněž potvrdil oprávněnost společnosti Zone Vision jako obchodního zástupce společností Eurosport a MTV, která má oprávnění v jejich zastoupení podepisovat smlouvy s provozovateli kabelových televizí za úplatu. Většina dosavadních sporů v podobných věcech končila narovnáním.

Po takto provedeném dokazování soud neměl pochyb o naplnění objektivní i subjektivní stránky uvedeného trestného činu.

Ke stránce objektivní: v § 1 písmeno b) je v zákoně číslo 121/2000 Sb. v pozdějším znění (ke dni spáchání činu) upraveno právo mimo televizního vysílatele k jeho původnímu vysílání. Podle § 22 odst. 1 téhož zákona se přenosem televizního díla rozumí zpřístupňování díla současným úplným a nezměněným přenosem vysílání díla televizí bezdrátově nebo po drátě, uskutečňuje-li jiná osoba než vysílatel takového vysílání. Podle odst. 2 tohoto ustanovení kabelovým přenosem televizního vysílání díla je takový přenos televizního vysílání, které se uskutečňuje po kabelu nebo mikrovlnným systémem. Podle § 83 odst. 1 autorského zákona se vysíláním rozumí výsledek šíření zvuku nebo obrazu a zvuku nebo jejich vyjádření rozhlasem nebo televizí pro příjem společnosti. Podle § 84 odst. 1 autorského zákona vysílatel má výlučné majetkové právo své vysílání užít a udělit jinému smlouvou oprávnění k výkonu tohoto práva, jiný může vysílání užít bez udělení takového oprávnění pouze v případech stanovených tímto zákonem. Podle § 84 odst. 2 tohoto zákona je právem vysílání užít mimo jiné právo na záznam vysílání, rozmnožování zaznamenaného vysílání a právo na sdělování vysílání veřejnosti. Podle odst. 3 právo vysílatele podle odst. 1 je převoditelné.

Není pochyb o tom, že právo společnosti Eurosport a MTV chrání a zajišťuje právě společnost Zone Vision Czech s.r.o, na kterou bylo převedeno vysílatelem. Společnost proto má plné právo povolit hromadné vysílání těchto kanálů v ČR hromadným přenosem. K takovému souhlasu však vůči společnosti nikdy nedošlo a samotný přípis, který obžalovaný měl obdržet v roce 1992 nějakým zástupcem či zaměstnancem společnosti Eurosport proto nemá výraznou relevanci, navíc ani v něm žádný souhlas vysloven nebyl, tím méně pak oprávněnou osobou. Rovněž není podstatné, že obžalovaný měl řádnou registraci u Rady pro rozhlasové a televizní vysílání, byl držitelem osvědčení o registraci Českého telekomunikačního úřadu a měl uzavřenou hromadnou licenční smlouvu s OSA, DILIA a Intergramen (č.l. 88-102). Tato povolení, registrace a smlouvy byly nezbytnou podmínkou, aby obžalovaný vůbec mohl televizní vysílání šířit a mají vliv maximálně na trestnost podle § 118 trestního zákona, o které shora již bylo pojednáno. Nijak však neměla vypořádáno povolení od vysílatele televizních stanic, které prováděl. Není podstatná ani obhajoba obžalovaného v závěrečné řeči, že od koncových uživatelů nevybírali peníze za jednotlivé programy. Divák (domácnost, uživatel TV) platí pouze jednorázový poplatek a těžko může rozlišit, zda jím budou hrazeny náklady na údržbu či vybudování kabelové sítě, nebo autorské poplatky, což ho určitě nezajímá a nemůže ovlivnit. Je nepochybné, že právě tím, že obžalovaný neuzavíral patřičné smlouvy, čímž nebyl nikým nucen platit poplatky, žádané oběma poškozenými společnostmi, mohl nabízet kabelovou televizi za nižší cenu, než konkurenti na trhu, zejména například UPC, která má vztah s provozovateli televizního vysílání vypořádaný. Na trestnost jednání podle § 152 trestního zákona nemá ani žádného vlivu skutečnost, zda pachatel svým jednáním získá majetkový prospěch (který je podmínkou až u kvalifikovaného ustanovení podle § 2). Tímto ustanovením jsou chráněna práva majetková i nemajetková, obdobně jako například na nosičích CD nebo DVD. Není protiprávní ani trestný, poslech zvukového a obrazového záznamu, dokonce i jeho stahování a pořizování kopií, nicméně pouze pro vlastní potřebu. Jiná situace je u jejich **hromadného šíření**. Není trestný ani samotný „pirátský“ příjem televizního vysílání, například pomocí dekodérů získaných na černém trhu, ovšem jiná opak nastává při hromadném rozvodu takového vysílání. K tomu dochází povětšinou tak, že pachatel získá příjem prostřednictvím satelitu do svého zařízení, ze kterého jej distribuuje kabelovým rozvodem dalším uživatelům. Stejně jako v posuzovaném případě, kdy jednání obžalovaného svým **rozsahem i dobou páchaní dostatečně naplňuje materiální stránku trestného činu**, kdy nemožno přehlédnout řadu obcí a několik stovek koncových uživatelů, kteří tak mohli přijímat uvedené tři televizní kanály. Rovněž není záležitostí rozvodce kabelové sítě, aby posuzoval obchodní zájem televizní společnosti, údajně (dle obžalovaného) o co největší počet diváků, který má kladný dopad na konzumenty reklam, což může přivodit větší zájem inzerentů, eventuálně

zvýšit cenu za reklamu. Přitom soudu je známo, že například kanál Eurosport vysílá pouze omezený počet reklam, své vysílání pouze protkává častou nabídkou a anotací vlastních pořadů, tedy upoutávkami na ně. Jinak vysílatelé získávají prostředky na svůj provoz právě z prodeje dekódovacích karet, častěji však ze smluv s provozovateli kabelových televizí, o něž mají výraznější zájem, než o individuálního zákazníka, rovněž jejich zájmem bývá to, aby jejich kanál byl nabízen v „balíčku“ s dalšími. Shora provedenými důkazy byl dostatečně prokázán rozsah nabízeného vysílání firmou obžalovaného, který jednal jako nejen statutární zástupce, ale v podstatě jediný oprávněný ve firmě , v jednotlivých lokalitách. Což vyplývá nejen ze smluv, šetření na místě, výpovědí svědků, ale i oznámení samotné firmy Radě pro rozhlasové a televizní vysílání, potřebné k registraci a postupnému rozšiřování oprávnění.

Soud upravil oproti podané obžalobě pouze dobu trvajícího trestného činu, a to do doby obvinění obžalovaného, tedy data usnesení o zahájení trestního stíhání, které obviněný převzal dne 28.2.2006. Ohledně počátku trestné činnosti soud vycházel z vyjádření znalce JUDr. Kroupy, kterého považuje za naprosto nezávislého a fundovaného odborníka v branži, kterou se mnoho let zabývá. Tudíž ve prospěch obžalovaného vymezil tuto dobu ohledně poškozeného Zone Vision Czech, s.r.o. (v bodech 2-5) od 1.4.2004, tedy přístupu ČR do EU. Od této doby již je právo televizních vysílatelů nejen faktické, ale i vynutitelné na základě povinnosti ČR implementovat do českého právního řádu mezinárodní smlouvy. Do té doby povinnost platila rovněž, nicméně pouze dle Římské úmluvy od 26.10.1961 na základě reciprocity. (*Koneckonců samotná doba počátku trestné činnosti dle podané obžaloby není ze spisu jednoznačně zřejmá*). Ohledně šíření programu Spektrum pak je situace zřejmá i bez hodnocení mezinárodní úpravy. Jedná se o program vyráběný v ČR a šířený na našem území, proto obžalovaný musí mít uzavřenou k jeho šíření smlouvu. Obžalovaného nemůže vyvinít jeho obhajoba, že se mohl domnívat, že k šíření programu Spektrum mu postačí smlouva s UPC ČR. I ze samotného vyjádření HBO (č.l. 33) vyplývá, že tato společnost nikdy se společností smlouvu uzavřenou neměla. Pokud se obžalovaný hájí smlouvou o dodávce služeb UPC Direct, kde v programové nabídce je i pořad Spektrum, jedná se o dosti chabý argument u profesionála, který se kabelovým rozvodem zabývá. Společnost UPC je pouze konkurentem na trhu firmy obžalovaného, která zajišťuje kabelové vysílání stejným způsobem jako ona, tudíž musí získat oprávnění televizních vysílatelů a nemůže je přenášet dalším kolegům (konkurentům). Ověřením bylo vyvráceno i tvrzení obžalovaného o možnosti volného šíření stanic, nabízené na teletextu Eurosportu (č. 271 a 330-335). Doba páčání trestné činnosti v bodě 1 je pak dána ukončením předchozí smlouvy k 31.8.2000, což potvrdili svědkové Cepek a Hedrlín, vyplývá i z prohlášení (č.l. 32) a rovněž ze samotného rozhodčího nálezu předloženého obžalovaným (č.l. 153) ze dne 10.9.2002, kterým byly vypořádány majetkové vztahy na základě provozovatelské smlouvy mezi ČPS a společností uzavřené dne 31.8.1999 (č.l. 172). Skutečnost, že program Spektrum je šířen až do dnešního dne, tedy přirozeně i do 28.2.2006, je prokázán dostatečně samotným potvrzením této skutečnosti obžalovaným u HL.

Ke stránce subjektivní: obhajobu obžalovanému rovněž možno vysledovat v tom směru, že tvrdí svou nevědomost o nutnosti uzavření smlouvy a získání povolení se společností Zone Vision Czech, případně se domnívá, že s Českou programovou společností uzavírat smlouvu nemusel, neboť jednal o tom s HBO CZ. Nicméně například z výpovědi svědkyně Blahovcové a dalších listinných důkazů, soud považoval za prokázané, že obžalovaný se společností Zone Vision má uzavřeny smlouvy na televizní vysílání kanálu Discovery a Hallmark, a to již od 1.6.2003. Tudíž se zdá naprosto nepochybné, že pokud obžalovaný uzavřel smlouvu na některé kanály (programy), musel nutně vědět o tom, že takové smlouvy jsou nutné ke všem. A to odhlédnuto od toho, že jako zkušený pracovník

pohybující se dlouhodobě v dané oblasti, se musel setkat s internetovou nabídkou i pravidelnými reklamními materiály zasílané mu společností poškozeného. Obdobná situace je i ohledně programu Spektrum. I zde měl uzavřenou smlouvu od 31.8.1999 do její výpovědi se společností Česká programová (i pro obce Rožná, později Nedvědice), tudíž po její výpovědi nemohl určitě spoléhat na to, že ji nahradí nějaké povolení či přistoupení k nabídce a službám firmy UPC. Tyto všechny skutečnosti hovoří o tom, že obžalovaný jednal nikoliv v úmyslu nepřímém, ale v úmyslu přímém podle § 4 písmeno a) trestního zákona, neboť svým jednáním chtěl ohrozit zájem společnosti na ochraně práv televizních vysílatelů.

Soud se rovněž neztotožnil ani s námitkami obhajoby v tom, že ohledně přenosu kanálu Eurosport a MTV se nemohl dopustit trestného činu ve smyslu § 107 autorského zákona, neboť televizní vysílatel nemá v ČR bydliště nebo sídlo. Podle § 107 odst. 5 autorského zákona se jeho ustanovení vztahují na zvukové záznamy výrobců zvukových záznamů, které mají na území ČR bydliště nebo sídlo a podle odst. 6 na mimo jiné televizní vysílání platí ustanovení odstavce 5 obdobně. Nicméně odstavec 5 odkazuje na odst. 2 a 3 uvedeného zákonného ustanovení, podle kterého se na díla a umělecké výkony cizích státních příslušníků a osob bez státní příslušnosti vztahují ustanovení tohoto zákona podle mezinárodních smluv, jimiž je ČR vázána a které byly vyhlášeny ve sbírce zákonů ČR a není-li jich, je-li zaručena vzájemnost. Tato závěrečná ustanovení autorského zákona v podstatě říkají, že je věcí českého právního řádu, aby si upravil vztahy vůči osobám chráněným tímto zákonem, které mají právo (licenci) působit na území ČR, eventuálně zde působit (zasahovat). Podle ústavního pořádku mají mezinárodní smlouvy přednost před českými zákony a o tom bylo pojednáno již shora v části odůvodnění, týkající se kvalifikace trestného jednání obžalovaného až od 1.4.2004, od kdy již je ČR vázána navíc mezinárodními smlouvami po svém vstupu do EU, které do svého právního řádu transformovala. I do té doby tak byla vázána při zaručení vzájemnosti, o čemž už bylo rovněž pojednáno v souvislosti s Římskou úmluvou, provedenou vyhláškou MZV ze dne 18.9.1964 č. 192/1964 Sb.

Na základě takto provedeného dokazování proto soud dospěl k závěru, že obžalovaný po všech stránkách naplnil skutkovou podstatu trestného činu porušování autorského práva, práv souvisejících s právem autorským a práv k databázi podle § 152 odst. 1 trestního zákona, kterým narušil zájem shora uvedený v přímém úmyslu. V této souvislosti možno snad pouze podotknout k obhajobě obžalovaného, že je údajně vystaven kriminalizaci v důsledku konkurenčního boje v dané oblasti podnikání a televizních vysílatelů. Soud má naopak za to, že práva specifikovaná v § 152 trestního zákona jsou nedostatečně chráněna nejen v ČR, ale i v řadě jiných států, což má velmi negativní dopad na prestiž země a zájem množství subjektů k působení na území, kde nejsou jejich práva dostatečně ošetřena.

Při úvaze o druhu a výši trestu soud přihlédl ke všem kritériím uvedených v § 23 odst. 1 a 31 odst. 1 trestního zákona.

Jako k přitěžující okolnosti na straně obžalovaného možno přihlédnout k rozsahu a době trestné činnosti, na druhé straně však nebyly zjištěny žádné okolnosti, které by zvyšovaly společenskou nebezpečnost jednání obžalovaného. Nebylo prokázáno, že by se jednáním výrazněji obohatil, svým, byť trestným, jednáním přispěl ke komfortu a nižším nákladům mnoha desítek domácností. Rovněž přirozeně nutno kladně přihlédnout k tomu, že obžalovaný nebyl dosud soudně trestán ani přestupkově postižen a pokud takto spořádaně žije již do svých 61 let, soud nespatřuje důvody pro ukládání trestu ani podmíněně odloženého, neboť nejsou známy žádné poznatky k tomu, proč by nutno bylo na něj výchovně působit hrozbou přeměny trestu. I vzhledem k solventnosti obžalovaného ve smyslu § 54 odst. 1

trestního zákona a charakteru trestné činnosti, kterou spáchal, soud považoval jako přiměřený jen samostatný trest peněžitý, který ukládal při spodní hranici zákonného rozpětí podle § 53 odst. 1 trestního zákona. Teprve pro případ, že by ve stanovené lhůtě nebyl trest vykonán, soud stanovil náhradní trest odnětí svobody v jedné pětině rozpětí dle § 152 odst. 1 trestního zákona.

K trestnímu řízení se řádně a včas připojili oba poškození, společnost Zone Vision Czech, s.r.o. s nárokem na náhradu škody ve výši 300.412,-Kč a Česká programová společnost, s.r.o. se škodou ve výši 388.569,-Kč. Soud však z provedeného dokazování neměl dostatek podkladů k vyčíslení škody v dané věci, a pro nutnost jejího podrobného zkoumání by bylo nutno trestní řízení bezdůvodně protáhnout v rozporu se zásadami efektivnosti trestního řízení. Navíc vůči společnosti Zone Vision Czech, s.r.o. nemožno tuto částku stanovit nejen pro dnes nejednoznačně stanovený počet koncových uživatelů vysílání, ale ani pro dobu, která byla upravena oproti podané obžalobě, obdobná situace je i ohledně České programové společnosti, která rovněž vychází pouze z matematického výpočtu bez prokázání veškerých domácností ve vztahu k zisku, o který přišla či majetku který jí byl zmenšen. Soud proto oba poškozené s jejich nárokem na náhradu škody odkázal na řízení ve věcech občanskoprávních.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do osmi dnů od doručení opisu rozsudku ke Krajskému soudu v Brně prostřednictvím Městského soudu v Brně. Ve stanovené lhůtě musí být odvolání odůvodněno tak, aby bylo patrné, ve kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předchází. Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda je podává byť i zčásti, ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného. Rozsudek může odvoláním napadnout státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoli výroku, obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká, zúčastněná osoba pro nesprávnost výroku o zabránění věci, poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody, pro nesprávnost výroku o náhradě škody. Osoba oprávněná napadat rozsudek pro nesprávnost některého jeho výroku může jej napadat také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo chybí.

Městský soud v Brně
dne 9. října 2006

Mgr. Michal Kabelík, v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:

Gottwaldová

